

Toespraak bij 40 jaar Verre Naasten

Jezus komst op aarde zette een beweging in gang. En wat voor één! Zoveel mensen die besloten Hem te volgen, als hun redder, als Heer van hun leven. Die beweging van mensen die achter Jezus aangaan, kent een lange en bewogen geschiedenis, is kleurrijk en kent pieken en dalen, die rationeel niet te verklaren zijn. Het is ook een beweging met een enorme reikwijdte, dwars door grenzen heen, door alle landen, volken en stammen. In die beweging mogen wij met het GKv-mission-werk en als Verre Naasten een bescheiden plaats innemen.

Tijdens het 25-jarige jubileum sprak de toenmalige directeur Menno van Hulst een rede uit. De toespraak werd afgedrukt in een boekje van 11 pagina's.... Wat is er sindsdien veel veranderd! Een toespraak van 11 kantjes... die krijg ik er echt niet meer door bij de afdeling Communicatie; "Houd het kort, Klaas, houd het kort, anders zakt de aandacht weg!". Niet alleen de vorm veranderde in de loop der jaren, ook de inhoud van het werk. In Menno's toespraak was er veel aandacht voor 'ontwikkelingswerk', terwijl Verre Naasten nu echt een mission-organisatie is. Geloof delen wereldwijd, dát is onze missie. En dat doen we in woorden en daden, via lokale kerken en organisaties in het buitenland die daar volop mee bezig zijn! Hoe dat vorm krijgt, laten deze cijfers mooi zien.

Van onze ondersteuning gaat 22% naar kerkelijk opbouwwerk, 23% naar theologisch onderwijs, 33% naar evangelisatieprojecten en nog eens 22% naar diaconale projecten. Echt geloof delen, in woord en daad!

Menno gaf in zijn toespraak van 15 jaar geleden ook de nodige aandacht aan het fenomeen van uitgezonden, maar had toen vast niet vermoed dat er eind 2019 geen uitgezonden meer zijn voor langdurige tijd vanuit het GKv-mission-werk. En de achterban? Die kwam in zijn speech niet voor, maar is anno nu topprioriteit. Wat kan er veel veranderen in 15 jaar!

We zijn dankbaar dat we al 40 jaar deel mogen uitmaken van een wereldwijde beweging; verbonden met geloofsgenoten in ruim 30 landen, in samenwerking met 80 partners wereldwijd. In die samenwerking staat steeds één vraag centraal: hoe kunnen kerken en organisaties op hún manier, in hún omgeving, cultuur en taal iets laten zien van Gods liefdevolle uitnodiging om Hem te dienen, te eren en te gehoorzamen? En daarbij: Hoe kunnen we aansluiten bij mensen die door God ergens geplaatst zijn? Mensen met hun eigen talenten. Hoe kunnen we hen bemoedigen en ondersteunen bij het bekendmaken van het Evangelie? Voor zo'n samenwerking heb je twee partijen nodig die openstaan voor elkaar. Die elkaar tegemoet treden met een open houding, die zich elk ook kwetsbaar durven op te stellen. Dankbaar constateer ik dat we gewaardeerd worden door onze partners. Men waardeert hoe onze focus ligt op het in hun kracht zetten van lokale mensen; van mannen en vrouwen, jong en oud, die een gewillig instrument in Gods handen willen zijn om anderen te vertellen over Jezus levensreddende boodschap. Men waardeert dat we openstaan om zelf te leren.

In dat licht zijn onze inspiratiereizen een goed voorbeeld. We organiseren geen reizen naar het buitenland om voor een ander schooltjes of kerkjes te bouwen. Daar geloven we niet in. We geloven er wél in dat die ander jóú geweldig veel kan leren, je kan inspireren. Hebben we wel in de gaten wat dat betekent voor een Afrikaan of een Aziat? Iemand uit Nederland, die een paar maanden met hen wil optrekken om te leren van hen? Misschien is deze stimulatie van zelfbewustzijn en geloof in eigen mogelijkheden wel belangrijker voor ontwikkeling en groei dan alle andere mooie dingen die we doen.

In dit alles mogen we ook optrekken met zoveel partners in Nederland. Ook daarin is veel veranderd. Vandaag wil ik in het bijzonder stilstaan bij de samenwerking met de regionale samenwerkingsverbanden; lokale GKv-kerken die samenwerken rond een concreet mission-project. In die samenwerking maakten we grote stappen, over en weer; we mogen nu echt functioneren als team, waarbij wij, als mission-organisatie van en voor de GKv, onze kennis, ervaring, netwerk en handjes kunnen inzetten voor de gezamenlijke missie: geloof delen wereldwijd.

40 jaar Verre Naasten was ook nooit mogelijk geweest zonder de steun van onze achterban. Zoveel mensen, jong en oud, die ons werk, onze missie, een warm, toedragen. Ik **denk aan alle vrijwilligers** die zoveel tijd

vrijmaken (vrijmaakten!), op kantoor of in het land. Aan al die mensen en al die kerken, die meeleven in gebed. Zo belangrijk! En ons ook financieel steunen.

In totaal ontvangen we voor het GKv-missionwerk jaarlijks bijna 6 miljoen euro! De ene helft via quota, de andere helft via vrije giften. Een bedrag om stil van te worden... Van kleine bijdragen tot heel groot. In het bijzonder noem ik hierbij stichting Pharos die met ons een partnership aanging en ons werk jaarlijks met substantiële bijdragen steunt. Geweldig! En wat te denken van de vele acties in het land, in de kerk. Jaar op jaar. Al die jongeren die op hun school zo vol enthousiasme actievoeren voor ons! Of een partij als EO-Metterdaad, die ons werk ook een warm hart toedraagt. Teveel om op te noemen.

Wat zijn de uitdagingen voor de komende jaren?

1. Geloof delen wereldwijd is onze slogan... maar we dachten er wel altijd bij: 'buiten Nederland'. Dat is niet meer vol te houden nu Nederland één van de meest seculiere landen is geworden en dus een uitdaging. We zijn daarom een pilot 'mission binnenland' gestart. En dat is best spannend. Wat als dit ten koste gaat van de aandacht voor onze broers en zussen in het buitenland? Wat als onze 'dikke Nederlandse ik' de overhand krijgt? Dat willen we niet, want we hebben elkaar als geloofsgenoten en kerken wereldwijd nodig. En we zijn ervan overtuigd dat we, over en weer, elkaar kunnen versterken, motiveren en inspireren, voor mission-werk hier én daar!
2. Dat brengt me bij de tweede uitdaging. Ik verlang naar een diepe relatie met onze partners, ik wil dat we meer zijn dan die "flappentap". Ik verlang naar een relatie waarin we écht samen optrekken, van elkaar leren, met elkaar meeleven, voor elkaar bidden, elkaar aansporen, advies geven en met elkaar huilen en feesten. Maar hoe geef je daar voeten en handen aan? Taal en cultuur zijn vaak grote barrières. Maar er kan meer en het moet meer!
3. De betrokkenheid van onze achterban in Nederland is ook echt een uitdaging. Die is veranderd:
 - a. Mensen hoppen steeds meer van event naar event. En "een goed gevoel" lijkt belangrijker dan ooit. Hoe matchen we dat met onze projecten; die vaak gericht zijn op de lange termijn en niet altijd even "sexy"?
 - b. Mensen zijn steeds moeilijker te bereiken. We trekken alle middelen uit de kast, maar wat komt nog binnen?
 - c. Er is een zekere verlegenheid. Durven we nog wel te spreken over wat het betekent als je Jezus níet aanneemt als je Redder? Over hemel en hel? Over zegen én heil? Of voelt dat te oncomfortabel, te impopulair?
 - d. Kunnen we voldoende, aansprekend handelingsperspectief bieden? Ik denk dan vooral aan de jongere generaties. Men wil best iets doen, maar kort, kort, kort en praktisch. Hoe kunnen we daaraan tegemoet komen, zonder dat er particuliere cowboy-achtige praktijken ontstaan die soms meer de eigen behoefte lijken te bevredigen, maar die van de partner bewust of onbewust schaadt?

Ik ben dan ook heel blij dat we op D.V. 1 februari 2019 een nieuw platform kunnen lanceren voor jonge christelijke vrouwen in de leeftijd van 20-45 jaar; een beweging van vrouwen wereldwijd die elkaar inspireren, motiveren en helpen om het geloof te delen, in woorden en daden, vrij uit en zelfverzekerd. Geïnspireerd op Handelingen 13:47: waarin God zegt: "Ik heb je bestemd tot licht voor alle volken om redding te brengen, tot aan de uiteinde van de aarde."

4. Een vierde uitdaging die ik zie is onze band met de GKv... een geweldige sterkte: Fantastisch dat ruim 95% van de plaatselijke kerken aangesloten is bij het GKv-mission-werk. En dat ook de broeders en

zusters uit de NGK-kerken zich bij ons willen aansluiten. Mooie feiten! Tegelijkertijd moeten we ook eerlijk naar de ontwikkelingen in ons kerkverband kijken. Ons kerkverband boet in aan waarde, wordt anders gewaardeerd. Zo ook ónze band met de GKv. Door jongere generaties wordt die als 'te exclusief ervaren'; we worden uitgedaagd om over kerkmuren heen te kijken, ons opener op te stellen. Die uitdaging willen we aangaan, als Verre Naasten én als landelijk samenwerkingsverband van GKv-mission. We hebben veel te bieden, ook aan andere kerken. Daarom willen we mogelijkheden bieden aan andere kerken om ook aan te sluiten: plaatselijke gemeenten die onze grondslag onderschrijven zijn van harte welkom! Mogelijk biedt dit ook kansen voor de steeds groter groeiende groep samenwerkingsgemeenten.

Ik kom terug bij waar ik mee begon; de beweging die Jezus' startte. Jezus gaf bij zijn Hemelvaart een opdracht '**maak alle volken tot mijn discipelen**'. Menselijk bezien: een onmogelijke opdracht! Maar Hij gaf ook een belofte: '**Ik ben bij je tot ik weer terugkom op de wolken**'. We hoeven dit niet alleen te doen! Dat mag ons kracht en vertrouwen geven, maar ook enige bescheidenheid... het hangt niet van ons af...! In de wereldgeschiedenis zijn we minuscule stipjes op de tijdlijn. In die 40 jaar deden we wat dachten dat goed was. Dat ging met vallen... en opstaan. Maar gebeurde wel altijd vanuit een professionele insteek, met goede instrumenten, trainingen en methodieken. Mission-werk is immers geen hobby, geen spelerei! Tegelijkertijd zien we ook dat God rustig en kalm Zijn eigen weg gaat. Wat bemoedigend en relativerend!

Soms schakelt Hij ons en zien we zegen.

Soms schakelt hij ons in, ploeteren we een slag in de rondte en zien we geen zegen.

Soms schakelt hij mensen in, waarvan we denken: Hij? Zij?! **Zoals Robert in Uganda, ooit alcoholist, nu evangelist nadat hij kopje onder ging in het Victoriameer.** Of die oude oma in Myanmar. Via een evangelist uit India ontving ze een paar bladzijden uit de Bijbel en gezangen... die deelde ze met haar dorpsgenoten waarna, binnen drie generaties, het hele dorp bekeerd was! En wat te denken van die vreemde snoeshanen uit Nederland? We sloegen best wel eens de plank mis, flink mis... Het is een wonder dat ze ons nog steeds zo vriendelijk ontvangen. Wat een geduld moeten ze met ons hebben!

Tot slot... Vandaag mogen we God prijzen, samen bidden en elkaar ontmoeten. Dank dat u daarbij bent. Dank dat u zich wilde laten inschakelen door God bij het wereldwijde mission-werk. Recent, of al veel langer geleden. Dank dat u ambassadeur wilt zijn voor onze organisatie, maar meer nog van onze missie: geloof delen wereldwijd! Opdat de naam van onze Heer wordt geprezen in alle landen en in talen als voorbode van die nieuwe aarde, die komt. Eenmaal zal het kwaad, de vervolging, het bittere onrecht, de armoede en het verdriet verdwijnen. Het goede zal overwinnen! Dat geloof ik, dat geloven wij. Dat geeft hoop, energie en moed om door te gaan. Knielend, de handen vouwend, nederig.

Dank u.